

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu pro řízení ve věcech soudců rozhodl dne 17. 5. 2011 v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a jeho členů JUDr. Antonína Draštíka, Mgr. Pavla Punčocháře, JUDr. Stanislava Potužníka, JUDr. Jana Mikše a JUDr. Dany Hrabcové, Ph.D., o návrhu **Veřejného ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, proti **JUDr. J. B.**,

t a k t o :

JUDr. J. B.,
narozený X,
místopředseda Vrchního soudu v Praze,

s e podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

z p r o š ť u j e

kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že

- 1) neprošetřil náležitě všechny skutečnosti uvedené ve stížnostech T. B. a Občanů za svá práva v Praze, o.s., ze dne 4.5. a 1.6.2009 na narušování důstojnosti řízení před soudem a nevhodné chování soudce JUDr. V. T. vedené u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. Cpj 219/2009 a Cpj 275/2009, čímž postupoval v rozporu s § 172 zákona o soudech a soudcích,
- 2) neshledal shora uvedené stížnosti T. B. a Občanů za svá práva v Praze, o.s., důvodnými, přestože tak učinit měl, neboť JUDr. V. T. při ústním jednání dne 4. 5. 2009 ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008 zakázal v příkrém rozporu s § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích Mgr. Z. Š., jenž byl v jednacím sále přítomen jako veřejnost, pořizování zvukového záznamu z jednání, a odepřel mu, stejně jako Z. T., K. B. a Ing. A. M., členům občanského sdružení Občané za svá práva v Praze, o.s., přístup k jednání v rozporu s § 116 odst. 4 o. s. ř., čímž tento soudce porušil povinnost zdržet se při výkonu funkce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu,
- 3) nepostupoval podle § 173 odst. 3 ve spojení s § 128 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, třebaže tak postupovat měl, neboť JUDr. V. T. se dopustil skutku, v němž bylo možno spatřovat kárné provinění,

čímž se měl dopustit kárného provinění ve smyslu § 87 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

protože vytýkaný skutek **není kárným proviněním**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrh podal Veřejný ochránce práv (dále navrhovatel) dne 15. 2. 2010 podle § 8 odst. 3 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb., z důvodů uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí, v nichž spatřoval kárné provinění kárně obviněného ve smyslu § 87 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Subjektivní i objektivní lhůtu považoval za splněnou, protože dne 2. 9. 2009 mu byl doručen podnět Občanů za svá práva, o.s. ze dne 31.8.2009, ve kterém ho členové tohoto sdružení požádali o podání návrhu na kárné řízení vůči předsedovi Vrchního soudu v Praze. Obsahem podnětu byl nesouhlas se způsobem, jakým vedení vrchního soudu pod sp. zn. Cpj 275/2009 vyřídilo stížnost sdružení ze dne 1. 6. 2009 na narušování důstojnosti řízení před soudem a nevhodné chování soudce Vrchního soudu v Praze JUDr. V. T. při jednání dne 4. 5. 2009 ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008. V návrhu podrobně popsal svá zjištění z nichž při podání tohoto návrhu vycházel. Dne 20. 10. 2009 se na odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti seznámil se spisem Vrchního soudu v Praze sp. zn. Cpj 23/2009, dříve Cpj 275/2009, dále vycházel ze spisu téhož soudu sp. zn. 219/2009St 17/2009, z obsahu protokolu o jednání před Vrchním soudem v Praze dne 4. 5. 2009 ve věci 14 Cmo 192/2008 a také stížnostního spisu ministerstva spravedlnosti sp. zn. 578/2009-OJ-SO/8. Vycházel z toho, že veřejnost soudního jednání je jednou z esenciálních ústavně garantovaných zásad, bez které nelze realizovat právo na spravedlivý proces, které je zaručeno čl. 96 Ústavy ČR, čl. 36, respektive 38 odst. 2 listiny základních práv a svobod nebo čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech. Poukázal na rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 2672/07 ze dne 14. 2. 2008, v němž se Ústavní soud vyjádřil k ústavněprávní dimenzi přítomnosti veřejnosti v soudní síni prostřednictvím audiovizuální techniky. Veřejnost jednání (včetně pořizování příslušných záznamů) má dle Ústavního soudu především umožňovat kontrolu řádného výkonu soudnictví,... Jestliže dojde k porušení zásady veřejnosti, měl by tuto skutečnost prošetřit k tomu pověřený orgán státní správy soudu a případně zjednat potřebnou nápravu. Pokud se tak nestane, jedná se o protiprávní stav, který navrhovatel nemůže bez výhrad akceptovat. Proto také podal tento návrh, a hodlá jím především přispět k hlubšímu prosazení právní zásady veřejnosti soudního jednání. Má totiž zato, že v daném případě kárně obviněný zaviněně porušil povinnosti spojené s funkcí místopředsedy Vrchního soudu v Praze ve smyslu § 87 odst. 2 zákona o soudech a soudcích. V souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 88 odst. 2 písm. c) zákona o soudech a soudcích, navrhl, aby kárný soud uložil kárně obviněnému kárné opatření – snížení platu o 20 % na dobu půl roku.

Kárně obviněný soudce se k návrhu vyjádřil dne 15. 3. 2010. Podle něj kárný návrh nemůže obstát z více důvodů. Návrh směřuje pověření vyřízením stížnosti s kárnou pravomocí, protože i když na něj předseda soudu přenesl právo vyřizovat stížnosti, nepřenesl na něj (a přenést ani nemohl) kárnou pravomoc. Osoby s kárnou pravomocí jsou taxative určeny ve zvláštním zákoně (§ 8 zákona č. 7/2002 Sb.); takto osobně vymezená pravomoc je nepřenosná. Místopředseda vrchního soudu by ji mohl vykonávat jedině tehdy, kdyby zastupoval předsedu soudu v době jeho dlouhodobé nepřítomnosti. O takovou situaci v daném případě nešlo. Kárně obviněný tedy nemohl porušit povinnost, kterou neměl. Navíc je obviňován nikoli z jednání či nejednání, nýbrž z vyslovení názoru. Rozhodnutí osoby aktivně legitimované k podání kárného návrhu musí předcházet zjištění ústící v závěr (tedy názor),

zda jsou z jeho pohledu splněny podmínky k podání kárného návrhu. Kárně obviněný vycházel v daném případě při vyřizování obou stížností na postup JUDr. V. T. nejen z obsahu protokolu o jednání, nýbrž i z obsahu všech spisů, které jsou vedeny u Vrchního soudu v Praze a v nichž vystupoval stěžovatel B. jako účastník řízení, z písemného vyjádření předsedy senátu JUDr. V. T., z osobního projednání věci s předsedou senátu JUDr. V. T. i předsedkyní senátu JUDr. O. Ř. Vycházel také ze své dlouholeté znalosti výsledků práce soudce JUDr. V. T. Při vyřizování stížností byl povinen důsledně odlišit činnost soudce neodmyslitelně spojenou s rozhodováním (postup soudu při jednání a dokazování), jež je chráněna zárukami soudcovské nezávislosti, od úkonů, v nichž nelze spatřovat nezávislou rozhodovací činnost. Podle § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích s vědomím předsedy senátu nebo samosoudce lze pořizovat zvukové záznamy; kdyby způsob jejich provádění mohl narušit průběh nebo důstojnost jednání, může předseda senátu nebo samosoudce jejich pořizování zakázat. Předseda senátu JUDr. V. T. takové rozhodnutí vydal a posléze též rozhodl o vyloučení veřejnosti. Učinil tak poprvé a dosud naposledy ve své kariéře soudce a předsedy senátu Vrchního soudu v Praze. JUDr. V. T. vydal rozhodnutí, které podle zákona byl oprávněn vydat. Až dosud nebylo zaznamenáno ani v judikatuře ani v literatuře, ani v soudní praxi, že by vznikla jakákoliv pochybnost o tom, že rozhodnutí o vyloučení veřejnosti či o odepření přístupu k jednání náleží ve smyslu § 117 odst. 1 o.s.ř. předsedovi senátu. Senát rozhoduje jen tehdy, jestliže účastníci nebo ten, kdo nesouhlasí s opatřením předsedy senátu, požádali podle § 117 odst. 3 o. s. ř., aby rozhodl senát. V dané věci tak podle obsahu protokolu o jednání nikdo neučinil. Předseda senátu JUDr. V. T. rozhodl v přesvědčení, že situace v jednací síni takové opatření vyžaduje. Rozhodnutí o vyloučení veřejnosti nebylo preventivní, nýbrž reakcí na průběh jednání. Šlo o výraz nezávislého výkonu soudnictví. Děj, který se za předsednictví JUDr. T. odehrál v jednací síni, měl poněkud odlišný průběh, než je vylíčen v návrhu na toto kárné řízení. Osoba z veřejnosti (tedy nikoliv účastník řízení) si pořizovala bez povolení soudce audio záznam. Když to soudce zjistil, vyzval tuto osobu, aby audio záznam nepořizovala. Tato osoba však ve svém jednání pokračovala. Z poučení, které je vyvěšeno před každou jednací síní soudů vyplývá, že osoby v jednací síni musí dbát pokynů soudce, jinak mohou být vykázány. Tato osoba nedbala pokynu soudce a byla proto vykázána. Navrhovatel tohoto kárného řízení nemístně zjednodušuje skutkové vylíčení věci tak, jako kdyby nebylo důležité, co se v jednací síni odehrálo, nýbrž pouze a jen to, zda soudce měl či neměl právo nepřipustit pořizování audio záznamu osobou z veřejnosti.

Kárně obviněný také namítl, že postup, který zvolil navrhovatel tohoto kárného řízení, nemá dosud obdoby. Přestože na mnoha místech návrhu upozorňuje na potřebu slyšení zúčastněných osob, sám, ačkoliv vše zakládá na údajném nezákonném postupu soudce, vůbec neslyšel soudce JUDr. V. T., ani jeho kolegy, a především věc vůbec neprojednal s kárně obviněným, třebaže se rozhodl proti němu podat kárný návrh. O podaném návrhu proti své osobě se kárně obviněný dozvěděl z médií. Kárný navrhovatel své závěry založil jen na slyšení stěžovatelů a osob, jejichž identitu neznal předseda senátu JUDr. V. T., a tedy ani kárně obviněný. Kárně obviněný je přesvědčen, že jako orgán státní správy soudnictví nemohl rekonstruovat průběh jednání odchylně od obsahu protokolu, zejména proto, že účastníci, ani zástupce stěžovatele B., sami námitky neměli, byli zastoupeni advokátem a proti protokolaci se nikterak nebránili.

Vzhledem k tomu, že jednáním, které mu navrhovatel klade za vinu, kárně obviněný neporušil žádnou ze svých povinností místopředsedy Vrchního soudu v Praze, ani své povinnosti soudce, kárně obviněný navrhl, aby ho kárný senát podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zprostil kárného obvinění v celém rozsahu.

Usnesením ze dne 10. 8. 2010, č. j. kárný senát podal Ústavnímu soudu dle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., v platném znění, návrh na zrušení ustanovení § 8 odst. 3 písm. c) zákona

č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, a ustanovení § 1 odst. 7 zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, neboť měl v souladu s kárně obviněným zato, že jsou v rozporu s ústavním pořádkem. Ústavní soud usnesením ze dne 15. 3. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 60/10 ve znění opravného usnesení ze dne 24. 3. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 60/10 podaný návrh odmítl.

Kárný senát Nejvyššího správního soudu proto návrh projednal.

Navrhovatel kárně obviněnému vytýká zaviněné porušení povinností spojených s funkcí místopředsedy Vrchního soudu v Praze, konkrétně při prošetřování stížností T. B. a Občanů za svá práva v Praze, o.s., na chování soudce Vrchního soudu v Praze JUDr. V. T. při ústním jednání dne 4. 5. 2009 ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008.

Ze spisu Vrchního soudu v Praze sp. zn. St 17/2009 vyplývá, že dne 4. 5. 2009 podal v kanceláři předsedy Vrchního soudu v Praze stížnost T. B., jako žalobce ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008, na jednání předsedy senátu JUDr. V. T. v uvedené věci dne 4. 5. 2009. Při zahájení jednání se dostavilo do jednací síně několik osob jako veřejnost, z nichž jedna osoba stěžovateli neznámá oznámila, že bude pořizovat zvukový záznam dle příslušného zákona. JUDr. T. se začal chovat silně nervózně a nepřiměřeným způsobem této osobě sdělil, že pořizování zvukového záznamu je v rozporu s příslušným předpisem. Tuto osobu poté nechal vykázat z jednací síně a celou záležitost neprotokoloval. Následně vykázal i další osoby z veřejnosti z jednací síně, ty ji odmítly opustit, a následně byly justiční stráží vykázány. K celé věci nebyl dělán protokol a ani námítky nebyly připuštěny. Před vykázáním osob z veřejnosti z jednací síně se JUDr. T. neporadil se členy senátu. Vykázání uvedených osob odůvodnil tím, že prý jsou v jednací síni z toho důvodu, aby průběh jednání narušovaly. Ve stížnosti dále T. B. uvedl, že před jednací síní bylo vyvěšeno, že předsedkyní senátu je JUDr. Ř., věc však předsedal JUDr. T. a dále, že mu JUDr. T. odmítl nahlédnout do plné moci protistrany.

Předseda Vrchního soudu v Praze stížnost T. B. přípisem ze dne 6. 5. 2009 St 17/2009 zaslal k přímému vyřízení kárně obviněnému, jako místopředsedovi Vrchního soudu v Praze.

Se spisem St 17/2009 souvisí spis Cpj 23/2009-11 (dříve Cpj 219/2009). V tomto spisu se nachází protokol o jednání před odvolacím soudem ve věci 14 Cmo 192/2008 ze dne 4. 5. 2009, který z diktafonového záznamu přepsala J. K., tento není předsedou senátu podepsán. V jeho úvodu jsou tři věty: „Ve veřejnosti jeden člověk sděluje, že pořizuje nahrávku jednání. Je mu řečeno, že dle zákona tak učinit nemůže a je vykázán z jednací síně. Rozhodnuto, že jednání s ohledem na klidný průběh bude neveřejné.“ Dále se v tomto spisu nachází vyjádření JUDr. V. T. ze dne 13. 5. 2009 ke stížnosti St 17/2009, adresované kárně obviněnému. V něm JUDr. T. uvedl: „Při jednání 4. 5. 2009 jsem nedovolil jednomu člověku z veřejnosti pořádit zvukový záznam. Zákaz nerespektoval, nahrával dál. Upozornil jsem ho, že bude vyveden justiční stráží, což se pak i stalo. Vykázal jsem i zbylé tři osoby, u nichž jsem měl obavu, že budou rušit, podobně jako první člověk. Můj postup měl oporu v § 116 odst. 4 o. s. ř. Pořádit zvukový záznam, třetí osobě jsem nedovolil na základě výkladu § 6 odst. 3 věta druhá zák. č. 6/2002 Sb. v souvislosti s § 44 odst. 2 o. s. ř. První předpis, dle něhož s vědomím předsedy senátu nebo samosoudce lze pořizovat zvukové záznamy soudního jednání, nutno vykládat s ohledem na uvedené ustanovení o. s. ř. tak, že v případě třetí osoby je třeba k pořízení záznamu souhlas soudu. Pořízením záznamu totiž třetí osoba získává „část spisu“ obdobně jako při pořízení opisu jeho části (zde protokolu o jednání), k čemuž je souhlas soudu nutný.“

Přípisem ze dne 3. 6. 2009 Cpj 219/2009 (St 17/2009) odpověděl kárně obviněný stěžovateli T. B. tak, že „z protokolu o uvedeném jednání a z vyjádření příslušného předsedy senátu jsem zjistil, že poté, co předseda senátu vykázal z jednací síně osobu, která jednání sledovala, jelikož neuposlechla jeho pokynu, bylo rozhodnuto, že jednání bude probíhat jako neveřejné. V rámci vyřizování stížností nejsem oprávněn z titulu výkonu funkce orgánu státní správy soudnictví přezkoumávat rozhodnutí soudu o tom, že jednání se bude konat jako neveřejné. K tomu by byl oprávněn pouze soud rozhodující o případném oprávněném prostředku, tedy Nejvyšší soud, jestliže by bylo proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze podáno přípustné dovolání. Tento soud by se mohl Vašimi výhradami případně zabývat v rámci zkoumání průběhu řízení před odvolacím soudem.“ Dále kárně obviněný stěžovateli sdělil, že stejně tak neshledává důvod k prověřování postupu předsedy senátu při odmítnutí nahlédnout mu do plné moci protistrany, neboť jednak byl zastoupen advokátem a ten žádnou výhradu neuplatnil, jednak zkoumání plné moci náleží soudu, zda jsou splněny podmínky řízení a konečně z protokolu o odvolacím jednání nevyplývá žádná pochybnost o řádném zastoupení žalovaného.

Ze spisu Vrchního soudu v Praze sp.zn. Cpj 23/2009-13 (dříve Cpj 275/2009) vyplývá, že dne 3. 6. 2009 byla Vrchnímu soudu v Praze doručena stížnost o.s. Občané za svá práva v Praze podepsaná místopředsedou krajského sdružení Ing. A. M. V ní bylo uvedeno, že se jeho členové zúčastnili dne 4. 5. 2009 jednání ve věci 14 Cmo 192/2008, přičemž na vývěsce před jednací síní byl uveden senát ve složení JUDr. O. Ř. a soudci JUDr. V. T. a ještě další tři jména soudců, při zahájení jednání seděl uprostřed JUDr. V. T., který měl po straně dva soudce, avšak neuvedl nic o tom, že se změnilo složení senátu. Dále bylo ve stížnosti uvedeno, že při zahájení jednání oznámil jeden občan z veřejnosti, že bude pořizovat zvukový záznam, což mu JUDr. T. zakázal, avšak občan poukázal na § 6 zákona č. 6/2002 Sb., podle kterého má jen oznamovací povinnost a prokazoval, že jeho záznamové zařízení pracuje naprosto tiše a nemůže rušit průběh jednání a proto trval na svých ústavních právech, to je na pořizování zvukového záznamu. JUDr. T. na to reagoval tak, že nařídil občanovi, aby opustil jednací síň a povolal justiční stráž a po jejím příchodu prohlásil jednání za neveřejné, aniž by se poradil s ostatními členy senátu a aniž by vydal usnesení, že rozhodl o tom, že jednání je neveřejné. Nařídil justiční stráž, aby všemi prostředky zajistila vyklizení jednací síně od veřejnosti. Ing. A. M. vstoupil do jednací síně až ve chvíli, kdy JUDr. T. zavolal justiční stráž, vůbec nerušil, jako předtím ostatní veřejnost, avšak JUDr. T. rozhodl, že jednání je neveřejné a justiční stráž přinutila i Ing. A. M. jako ostatní veřejnost opustit jednací síň. Podanou stížnost přípisem ze dne 4. 6. 2009 St 17/2009 zaslal předseda Vrchního soudu v Praze k přímému vyřízení kárně obviněnému jako místopředsedovi soudu. Kárně obviněný dne 5. 6. 2009 vyžádal od JUDr. T. doplnění původního vyjádření k bodu 3 stížnosti, neboť z protokolu o odvolacím jednání se skutečně nepodává, že by bylo usnesením podle § 116 odst. 2 o. s. ř. rozhodnuto o vyloučení veřejnosti.

JUDr. T. se vyjádřil dne 19. 6. 2009 v pěti bodech. V bodu I. opakoval své údaje z vyjádření ze dne 13. 5. 2009, v bodu II. připustil, že divák s jeho zákazem (pořizování zvukového záznamu) nesouhlasil a uváděl, že má právo na pořízení zvukového záznamu a ukazoval, že nahrává dál, tak mu řekl, ať odejde z jednací síně, jinak ho nechá vyvést justiční stráž, k čemuž následně došlo. Tato příhoda trvala asi 15 minut. Divák nerespektoval jeho pokyny a trvalo mu několik minut, než poslechl příslušníka justiční stráže a opustil jednací síň. V bodu III. uvedl, že měl obavu, aby výstup nahrávajícího diváka neopakoval někdo jiný z veřejnosti, neboť měl za to, že veřejnost tvoří osoby patřící k sobě, a aby tak jednání nebylo zmařeno, a proto rozhodl, že jednání bude neveřejné. V bodu IV. poukázal na to, že jeho postup při jednání měl oporu v § 117 odst. 1 o. s. ř., chtěl zajistit, aby jednání proběhlo důstojně a nerušeně, nahrávajícího diváka vykázal podle § 54 o.s.ř. Rozhodnutí o neveřejném jednání mělo oporu v § 116 odst. 2 respektive odst. 4 o. s. ř. V bodu V. uvedl, že stížnost je neopodstatněná, ale i nepřípustná podle § 164 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., neboť se týká postupu soudu

při výkonu rozhodovací činnosti, zde postupu předsedy senátu při vedení jednání. K tomuto vyjádření přiložil JUDr. T. protokol o jednání ze dne 4. 5. 2008 ve věci 14 Cmo 192/2008-210 (fotokopii) jím podepsaný a doplněný. Jeho tři úvodní věty zní takto: „Ve veřejnosti jeden člověk sděluje, že pořizuje nahrávku jednání. Je mu řečeno, že dle zákona tak učinit nemůže a je vykázan z jednací síně, *nebot' zákaz neposlechl. Následně vyveden přivolanou justiční stráží.* (doplněno rukou). Rozhodnuto, že jednání s ohledem na klidný průběh bude neveřejné; *přítomní vykázáni. (Dva přítomní muži vzbuzovali obavu, že budou rušit).* (dopsáno rukou).“

Kárně obviněný na stížnost odpověděl přípisem ze dne 26. 6. 2009, Cpj 275/2009 v podstatě stejného obsahu jako odpověděl na stížnost T. B. Dále doplnil, že každý je podle zákona povinen respektovat při jednání rozhodnutí a opatření předsedy senátu, jakkoliv může sám mít pochybnosti o jejich důvodnosti.

Stěžovatel o.s. Občané za svá práva v Praze měl za to, že jeho stížnost nebyla správně vyřízena a přípisem ze dne 31. 8. 2009 se obrátil na Ministerstvo spravedlnosti i se žádostí, aby ministryně spravedlnosti podala návrh na kárné řízení proti soudci Vrchního soudu v Praze JUDr. V. T. a proti předsedovi uvedeného soudu. Ministryně spravedlnosti odpověděla tomuto stěžovateli přípisem ze dne 3. 12. 2009, č.j. 578/2009-OJ-SO/7 tak, že v postupu předsedy Vrchního soudu v Praze neshledala žádné pochybení, protože podle § 4 odst. 8 Směrnice předsedy Vrchního soudu v Praze přidělil stížnost k vyřízení místopředsedovi uvedeného soudu, to je kárně obviněnému, který také vykonává státní správu uvedeného soudu v rozsahu určeném jeho předsedou. Podnět k podání kárného návrhu proti předsedovi Vrchního soudu v Praze tedy posoudila jako nedůvodný. Pokud stěžovatel namítal, že jeho stížnost nebyla vyřízena v celém rozsahu a správně, pak v části namítající složení senátu ji shledala nedůvodnou s odkazem na čl. 23 Jednacího řádu Vrchního soudu v Praze, rozvrh práce uvedeného soudu pro rok 2009 a § 10 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, a v části týkající se posuzování jednání předsedy senátu JUDr. V. T., který zakázal konkrétní osobě z řad veřejnosti pořizování zvukového záznamu z jednání dne 4. 5. 2009 ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008 v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, ji shledala důvodnou s tím, že JUDr. V. T. udělila podle § 88a zákona o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, výtku. Písemnou výtkou ze dne 3. 12. 2009 č.j. 578/2009-Oj-SO/7 ministryně spravedlnosti podle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, vytkla JUDr. V. T., předsedovi senátu Vrchního soudu v Praze, chování spočívající v tom, že dne 4. 5. 2009 kolem 13.00 hod. v jednací síni Vrchního soudu v Praze při jednání ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008 jako předseda senátu v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích bezdůvodně zakázal občanu, který byl v jednací síni přítomen jako veřejnost, pořizování zvukového záznamu z jednání, čímž porušil povinnost zdržet se při výkonu funkce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. S přihlédnutím k dosavadním pracovním výsledkům a skutečnosti, že dosud nebyl kárně stíhán, považovala ministryně spravedlnosti za dostačující uložení výtky. Písemnou výtku převzal JUDr. T. dne 19. 1. 2010.

Stěžovatel o.s. Občané za svá práva v Praze se přípisem ze dne 31. 8. 2009 obrátil i na Veřejného ochránce práv se žádostí, aby podal návrh na kárné řízení proti soudci Vrchního soudu v Praze JUDr. V. T. a proti předsedovi uvedeného soudu, přičemž tuto svoji žádost podrobně odůvodnil.

Veřejný ochránce práv poté podal dne 15. 2. 2010 návrh na zahájení kárného řízení proti JUDr. J. B., místopředsedovi Vrchního soudu v Praze, který stížnosti stěžovatelů T. B. a o.s. Občané za svá práva v Praze, adresované Vrchnímu soudu v Praze, z pověření předsedy Vrchního soudu v Praze, přímo vyřizoval.

Podle zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, § 1 odst. 1 Veřejný ochránce práv (dále jen "ochránce") působí k ochraně osob před jednáním úřadů a dalších institucí uvedených v tomto zákoně, pokud je v rozporu s právem, neodpovídá principům demokratického právního státu a dobré správy, jakož i před jejich nečinností, a tím přispívá k ochraně základních práv a svobod, odst. 7 působnost ochránce se nevztahuje na Parlament, prezidenta republiky a vládu, na Nejvyšší kontrolní úřad, na zpravodajské služby České republiky, na orgány činné v trestním řízení, státní zastupitelství a na soudy, s výjimkou orgánů správy státního zastupitelství a státní správy soudů, odst. 8 ochránce je oprávněn podat návrh na zahájení řízení podle zákona o řízení ve věcech soudců a státních zástupců a zúčastnit se tohoto řízení, odst. 9 ochránce není oprávněn zasahovat do činnosti a rozhodování úřadů a zařízení jinak, než jak stanoví tento zákon.

Podle § 8 odst. 3 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb., návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti předsedy nebo místopředsedy soudu je oprávněn podat Veřejný ochránce práv proti kterémukoliv předsedovi nebo místopředsedovi soudu.

Vzhledem ke znění § 1 odst. 7 zákona o Veřejném ochránci práv, podle něhož se působnost Veřejného ochránce práv vztahuje jen na státní správu soudů, pak Veřejný ochránce práv může podat návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti předsedy nebo místopředsedy soudu pro zaviněné porušení povinností spojených s funkcí při výkonu státní správy soudů.

Státní správu soudů upravuje zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění k 30. 6. 2009, v hlavě III. Podle § 118 odst. 1 citovaného zákona úkolem státní správy soudů je vytvářet soudům podmínky k řádnému výkonu soudnictví, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné, a dohlížet způsobem a v mezích tímto zákonem stanovených na řádné plnění úkolů soudům svěřených. Podle jeho odst. 2 výkon státní správy soudů nesmí zasahovat do nezávislosti soudů.

Ústředním orgánem státní správy soudů je ministerstvo. Orgány státní správy soudů jsou předseda a místopředsedové Nejvyššího soudu, předseda a místopředseda Nejvyššího správního soudu a předsedové a místopředsedové vrchních, krajských a okresních soudů. V rozsahu a za podmínek stanovených zákonem se na státní správě soudu podílejí předsedové senátů, ostatní soudci a zaměstnanci působící u příslušného soudu. (§ 19 zákona o soudech a soudcích).

Podle § 125 odst. 2 zákona o soudech a soudcích předseda vrchního soudu dbá o důstojnost jednání a dodržování zásad soudcovské etiky v řízeních, vedených u vrchního soudu, a o to, aby v těchto řízeních nedocházelo ke zbytečným průtahům. K tomu účelu, a to i s využitím elektronické evidence věcí, vedených u vrchního soudu, b) dohlíží na úroveň soudního jednání, c) vyřizuje stížnosti.

Zjistí-li příslušný orgán státní správy soudů, že soudce zaviněně porušil své povinnosti při výkonu funkce nebo že chování soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, podá návrh na zahájení řízení o kárné odpovědnosti soudců podle zvláštního právního předpisu (§ 128 odst. 1 zákona o soudech a soudcích).

Fyzické a právnické osoby (dále jen "stěžovatel") jsou oprávněny obracet se na orgány státní správy soudů se stížnostmi, jen jde-li o průtahy v řízení nebo o nevhodné chování soudních

osob anebo narušování důstojnosti řízení před soudem. Zda jde o stížnost, se posuzuje podle obsahu podání bez ohledu na to, jak bylo označeno (§ 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích).

Stížností se nelze domáhat přezkoumání postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti (§ 128 odst. 1 zákona o soudech a soudcích).

Orgán státní správy soudu je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci (§ 172 zákona o soudech a soudcích).

Má-li stěžovatel zato, že stížnost na nevhodné chování soudních osob nebo narušování důstojnosti řízení, kterou podal u příslušného orgánu státní správy soudu, jím nebyla řádně vyřízena, může požádat ministerstvo, aby přešetřilo způsob vyřízení stížnosti vyřizované předsedou Nejvyššího soudu, předsedou vrchního soudu nebo předsedou krajského soudu (§ 174 odst. 1 písm. a/ zákona o soudech a soudcích).

Vyřizování stížností je v zákoně o soudech a soudcích zařazeno do Hlavy III. nazvané Státní správa soudů (přestože nemá pouze charakter správní činnosti, stejně jako i některé jiné činnosti svěřené orgánům státní správy soudů), přičemž zákon o soudech a soudcích ukládá orgánům státní správy soudů při jejich prošetřování právní povinnosti. Ty vyplývají především z výše citovaného § 172. Orgán státní správy soudu je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. V daném případě byl kárně obviněný jako místopředseda vrchního soudu, tedy orgán státní správy Vrchního soudu v Praze, pověřen předsedou uvedeného soudu v souladu se Směrnicí předsedy Vrchního soudu v Praze č. 4/2006 o státní správě Vrchního soudu v Praze – jejím § 4, vyřízením stížností podaných T. B. a o.s. Občané za svá práva v Praze na chování soudce Vrchního soudu v Praze JUDr. V. T. Kárně obviněný při prošetřování podaných stížností se seznámil s příslušným spisem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 Cmo 192/2008 včetně protokolu o jednání ze dne 4. 5. 2009, vyžádal si vyjádření předsedy senátu JUDr. T., a to i jeho doplnění ke skutečnostem ve stížnostech uváděných, což vyplývá z listinných důkazů předložených Vrchním soudem v Praze, a o průběhu jednání dne 4. 5. 2009 hovořil i osobně s předsedou senátu JUDr. T. a členkou senátu (v této věci) JUDr. O. Ř., což vyplývá z vyjádření kárně obviněného k návrhu na zahájení řízení i v rámci ústního jednání o návrhu na kárné řízení. Vycházel i z obsahu všech spisů, které jsou vedeny u Vrchního soudu v Praze a v nichž stěžovatel T. B. byl účastníkem řízení. Zhodnotil celkovou situaci v jednací síni dne 4. 5. 2009, a přihlížel k osobnosti předsedy senátu JUDr. T. a jeho chování a jeho dosavadním pracovním výsledkům.

Kárný senát za této situace nesouhlasí s kárným navrhovatelem, že kárně obviněný jako orgán státní správy soudu neprošetřil řádně skutečnosti ve stížnostech uvedené. Naopak má za to, že zákonem stanovenou povinnost splnil. Jakým způsobem tvrzené skutečnosti prošetřit, je totiž na úvaze orgánu státní správy soudů, jestliže zákon stanoví, že považuje-li to (orgán státní správy soudů) za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci. Neznamená to ovšem, že orgán státní správy soudů, a tedy i kárně obviněný, může postupovat libovolně. Musí zvolit takový postup, aby skutečnosti ve stížnosti uvedené prošetřil (což znamená řádně prošetřil). To, že nevyslechl stěžovatele, nelze bez dalšího považovat za nesplnění zákonem stanovené povinnosti prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené, jestliže je prošetřil jiným, konkrétnímu případu odpovídajícím způsobem. V této souvislosti kárný senát uvádí, že také kárně obviněný nepovažuje za správný postup kárného navrhovatele, který před podáním tohoto kárného návrhu se nedotázal na názor předsedy senátu JUDr. T., a zejména ani kárně obviněného a přesto proti němu tento návrh podal.

Kárný navrhovatel kárně obviněnému dále vytýká, že neshledal uvedené stížnosti podané T. B. a o.s. Občané za svá práva v Praze důvodnými, přestože tak učinit měl, neboť JUDr. V. T. při ústním jednání dne 4. 5. 2009 ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008 zakázal v příkrém rozporu s § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích Mgr. Z. Š., jenž byl v jednacích sání přítomen jako veřejnost, pořizování zvukového záznamu z jednání, a odepřel mu, stejně jako Z. T., K. B. a Ing. A. M., členům občanského sdružení Občané za svá práva v Praze, o.s., přístup k jednání v rozporu s § 116 odst. 4 o. s. ř., čímž tento soudce porušil povinnost zdržet se při výkonu funkce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu.

Kárně obviněný v tomto směru namítl, že jako orgán státní správy soudů je při vyřizování stížností na postup soudce povinen důsledně odlišit činnost soudce neodmyslitelně spojenou s rozhodováním (postup soudu při jednání a dokazování) jež je chráněna zárukami soudcovské nezávislosti, od úkonů, v nichž nelze spatřovat nezávislou rozhodovací činnost. Má za to, že dojde-li předseda senátu k závěru, že situace v jednacích sání má potenciál (... „mohl narušit“) narušit samotný průběh jednání anebo jeho důstojnost, může vydat rozhodnutí, jímž zakáže pořizování zvukového záznamu. Takové rozhodnutí předseda senátu JUDr. T. vydal a posléze rozhodl i o vyloučení veřejnosti, když takové rozhodnutí mu náleží vydat ve smyslu § 117 odst. 1 o. s. ř. Senát by rozhodoval jen tehdy, pokud by účastníci nebo ten, kdo nesouhlasí s opatřením předsedy senátu, požádali podle § 117 odst. 3 o. s. ř., aby rozhodl senát. Kárně obviněný má tedy za to, že stížností se stěžovatelé domáhali přezkoumání postupu soudu – předsedy senátu JUDr. T. - ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti, což je nepřípustné. Kárný senát s kárně obviněným souhlasí v tom, že výkon státní správy soudů nesmí zasahovat do nezávislosti soudů, neboť to vyplývá z § 118 odst. 2 zákona o soudech a soudcích a z § 128 odst. 1 téhož zákona, podle něhož stížností se nelze domáhat přezkoumání postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti. Takto se však kárně obviněný vyjádřil výslovně v odpovědi stěžovatelům ve vztahu k rozhodnutí předsedy senátu JUDr. T. o tom, že jednání se bude konat jako neveřejné, nikoliv k tvrzenému porušení § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích předsedou senátu JUDr. T., tedy zákazu pořizování zvukového záznamu. V této souvislosti však kárně obviněný poukázal na účinky rozhodnutí ministryně spravedlnosti vůči JUDr. T. a má za to, že toto rozhodnutí – výtka, má také závazné účinky rozhodnutí v kárném řízení a brání tomu, aby v jiném řízení mohlo být totéž jednání posuzováno jinak z hlediska kárné odpovědnosti. S tímto názorem kárně obviněného kárný senát souhlasí.

Písemnou výtka ze dne 3. 12. 2009 č. j. 578/2009-Oj-SO/7 podle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ministryně spravedlnosti vytkla JUDr. V. T., předsedovi senátu Vrchního soudu v Praze, chování spočívající v tom, že dne 4. 5. 2009 kolem 13.00 hod. v jednacích sání Vrchního soudu v Praze při jednání ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008 jako předseda senátu v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích bezdůvodně zakázal občanu, který byl v jednacích sání přítomen jako veřejnost, pořizování zvukového záznamu z jednání, čímž porušil povinnost zdržet se při výkonu funkce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

Podle § 88a zákona o soudech a soudcích drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování může orgán státní správy soudů, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, vyřídit tím, že je soudci, předsedovi soudu, místopředsedovi soudu, předsedovi kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu vytkne, je-li to postačující.

Výtka orgánu státní správy soudů, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, není kárným opatřením uvedeným v § 88 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., které lze za kárné provinění uložit, tedy které může uložit kárný senát. Přesto jde o disciplinární opatření uložené

podle zákona o soudech a soudcích (č. 6/2002 Sb.). Byla-li již uložena výtka podle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., nelze za stejné provinění stíhat toho, kdo se ho dopustil před kárným senátem a nelze ani stejné provinění pro jiné účely (v jiném řízení) hodnotit jinak.

Pokud jde o chování JUDr. T. spočívající v tom, že dne 4. 5. 2009 kolem 13.00 hod. v jednacím sále Vrchního soudu v Praze při jednání ve věci sp. zn. 14 Cmo 192/2008 jako předseda senátu zakázal občanu, který byl v jednacím sále přítomen jako veřejnost, pořizování zvukového záznamu, pak je třeba vzhledem k výše uvedenému vycházet z toho, že se dopustil drobného nedostatku v práci respektive drobného poklesku v chování.

Tvrzení kárného navrhovatele v návrhu, že JUDr. T. se dne 4. 5. 2009 stížnostmi stěžovatelů T. B. a o.s. Občané za svá práva v Praze vytýkaným jednáním dopustil skutku, v němž bylo možno spatřovat kárné provinění, a že kárně obviněný pochybil, když je neshledal důvodnými a když nepostupoval podle § 173 odst. 3 ve spojení s § 128 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neodpovídá zjištěným skutečnostem, k nimž musel kárný senát přihlížet.

Pokud kárně obviněný namítal, že nemá oprávnění podat návrh na zahájení kárného řízení, takže ani nemohl v tomto směru porušit žádnou právní povinnost, kárný senát s ním souhlasí, avšak kárný navrhovatel měl zřejmě na mysli, že mohl a měl dát podnět předsedovi příslušného soudu, který takový návrh podat může.

Kárný senát na závěr uvádí, že kárně obviněný prošetřil skutečnosti uvedené ve stížnostech stěžovatelů T. B. a o.s. Občané za svá práva v Praze, tedy neporušil zákonem (§ 172 zákona o soudech a soudcích) mu stanovenou povinnost. Uvedené stížnosti neshledal důvodnými. K takovému svému závěru dospěl jednak na základě svého prošetření postupu předsedy senátu JUDr. T. v případě zákazu pořizování zvukového záznamu, a jednak na základě svého závěru - právního názoru, že v rámci vyřizování stížností není oprávněn jako orgán státní správy soudu přezkoumávat rozhodnutí soudu o tom, že jednání se bude konat jako neveřejné. Stěžovatel o.s. Občané za svá práva v Praze nesouhlasil s vyřízením své stížnosti orgánem státní správy Vrchního soudu v Praze a v souladu s § 174 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích požádal ministerstvo spravedlnosti, aby přešetřilo způsob vyřízení stížnosti. Ministryně spravedlnosti v odpovědi ze dne 3. 12. 2009 č.j. 578/2009-OJ-SO/7 zasláné tomuto stěžovateli došla k závěru, že stížnost tohoto stěžovatele pokud jde o složení senátu dne 4. 5. 2009 sice nebyla v tomto směru vyřízena orgánem státní správy Vrchního soudu v Praze, ale je rovněž jí posouzena jako nedůvodná a pokud jde o jednání předsedy senátu JUDr. T., jímž při jednání dne 4. 5. 2009 ve věci sp.zn. 14 Cmo 192/2008 zakázal konkrétní osobě z řad veřejnosti pořizování zvukového záznamu, pak oproti vyřízení stížnosti orgánem státní správy Vrchního soudu v Praze, shledala toto jeho jednání v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích i ustálenou judikaturou, tedy v této části důvodnou, s tím, že předsedovi senátu JUDr. T. za toto jednání udělila výtka podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Jak již bylo uvedeno výše, hodnotila tedy ministryně spravedlnosti uvedené jednání JUDr. T. jako drobný nedostatek v práci respektive drobný poklesek v chování. Intenzita porušení povinností předsedy senátu JUDr. T. nebyla ani ministryní spravedlnosti posouzena jako výrazná. Posouzení stížnosti o.s. Občané za svá práva v Praze oběma orgány státní správy soudů nebylo ve svém výsledku až tak rozdílné. Kárně obviněný jako orgán státní správy Vrchního soudu v Praze, který učinil v tomto směru jiný závěr, nemůže být za svůj názor v odpovědi na stížnost vyslovený kárně potrestán, byl-li tento názor v souladu s jím řádně provedeným prošetřením skutečností tvrzených ve stížnostech, neboť jím neporušil žádnou svou právní povinnost.

Podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb. ve znění zákona č. 314/2008 Sb. (účinného od 1. 10. 2008)

odst. 1 kárným proviněním soudce je zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

odst. 2 kárným proviněním předsedy soudu, místopředsedy soudu, předsedy kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu je též zaviněné porušení povinností spojených s funkcí předsedy soudu, místopředsedy soudu, předsedy kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu.

Kárný senát proto kárně obviněného podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zprostil kárného obvinění pro skutek uvedený v návrhu na zahájení řízení a ve výroku tohoto rozhodnutí, protože skutek není kárným proviněním.

Nad rámec tohoto rozhodnutí kárný senát uvádí, že soudům a soudcům by veřejnost soudního jednání a pořizování zvukových záznamů při soudních jednáních neměla činit problémy. Veřejnost soudního jednání vyplývá z Ústavy České republiky, jejího čl. 96 odst. 2, podle něhož jednání před soudem je ústní a veřejné; výjimky stanoví zákon. Listina základních práv a svobod v čl. 38 odst. 2 stanoví, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, a dále, že veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.

Soudní jednání je tedy zásadně veřejné. Pokud by měl soud (předseda senátu, samosoudce) zato, že je na místě v konkrétním případě učinit výjimku, pak je třeba, aby postupoval podle příslušného procesního předpisu (občanského soudního řádu, trestního řádu, soudního řádu správního), podle kterého v řízení postupuje a zjišťoval podle tohoto předpisu (případně i jiného zákona), zda a v jakých případech je taková výjimka možná a současně nutná, a aby takové opatření zákonem stanoveným způsobem oznámil a sdělil jeho důvody. Jen tak mohou být vyloučeny pochybnosti o správnosti postupu soudu.

Zákon č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v § 6 odst. 3 stanoví takto: Uskutečňovat obrazové nebo zvukové přenosy a pořizovat obrazové záznamy v průběhu soudního jednání lze jen s předchozím souhlasem předsedy senátu nebo samosoudce. S vědomím předsedy senátu nebo samosoudce lze pořizovat zvukové záznamy; kdyby způsob jejich provádění mohl narušit průběh nebo důstojnost jednání, může předseda senátu nebo samosoudce jejich pořizování zakázat.

K otázce veřejnosti soudního jednání a pořizování zvukových záznamů se vyjádřil Ústavní soud (jak již uvedl navrhovatel v návrhu) v nálezu ze dne 14. 2. 2008 sp. zn. II. ÚS 2672/07 podle něhož, mimo jiné, „... přítomnost veřejnosti at' už osobní či skrze obrazový či zvukový přenos nebo záznam, nelze jednoduše či automaticky odmítat či vylučovat bez toho, že by k tomu byl relevantní důvod, protože jinak se jedná o svévoli.“ a také „S ohledem na podstatu a význam zásady veřejnosti soudního řízení se nelze při jeho aplikaci omezit pouze na umožnění přístupu veřejnosti do soudní síně v době jednání. Tato forma je nepochybně původní a základní, avšak stejně jako jiné oblasti života a nauky i právní řád prošel vývojem, který nutně musel reflektovat nové možnosti mezilidských vztahů, vytvářených zejména rozvíjejícími se službami a technickým pokrokem. Jen v tomto úhlu pohledu je možné vnímat ustanovení § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, které reguluje možnost uskutečňovat zvukové a obrazové přenosy, resp. obrazové a zvukové záznamy.“ Tento náleze, který se sice týkal konkrétně postupu soudu při snaze účastníka řízení poříditi si zvukový záznam jednání, je možno použít i v případě, nejde-li o účastníka řízení, ale o veřejnost.

P o u ě n í: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **není** přípustné.

V Brně dne 17. května 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně kárného senátu 13 Kss
pro řízení ve věcech soudců